

Lật Ta Lại Mau Tên Khốn!

Contents

Lật Ta Lại Mau Tên Khốn!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7: Phiên Ngoại – Ngủ Đông	16
8. Chương 8: Phiên Ngoại – Rùa Lớn Nhà Sát Vách	17

Lật Ta Lại Mau Tên Khốn!

Giới thiệu

Tựa gốc: Bả ngã phiên quá khứ lập hồn đạmEdit: MiyuThể loại: Đoàn văn, hiện đại, 1 vs 1, tình hữu độc chung, ngọt ả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lat-ta-lai-mau-ten-khon>

1. Chương 1

Khi nhặt được Rùa con là lúc khí trời vô cùng ẩm ướt.

Trời tháng bảy năm nào cũng thế, không khí chứa đầy hơi nước.

Ngày đó trời vừa mưa xong, Rùa con bị dòng nước cuốn từ ao ra ngoài.

Lúc Rùa con mở mắt thì phát hiện mình đã không còn ở trong cái ao quen thuộc.

Rùa con luôn tin rằng mình rất là thông minh bởi vì mẹ Rùa nói chỉ có những ai thông minh mới có thể biến thành hình người.

Nguyện vọng lớn nhất của Rùa con là đạt được mục tiêu đó, mà cậu cũng luôn làm theo những gì mẹ dạy, mỗi ngày đi với thầy Rùa chăm chỉ học tập những chuyện liên liên quan đến thế giới con người.

Vì vậy Rùa con rất nhanh liền phát hiện, bây giờ mình đang ở trên cái thứ mà con người thường gọi là đường lớn, bốn phía còn có xe cộ vù vù qua lại. Rùa con trước giờ chưa từng rời xa nhà mình nên có chút sợ hãi, cậu không biết mình phải đi đâu. Đang lúc muốn chui đầu ra khỏi mai rùa thì bị ngọn đèn chiếu thẳng vào mắt, cậu sợ đến mức không dám động đậy.

Một giây trước khi Rùa con bị cán thì tiếng phanh xe chói tai vang lên. Rùa con chui ra khỏi mai, cậu còn chưa hết hoảng sợ vì mình suýt chết thì đã nghe được một giọng nam êm tai mang theo ý cười từ trên vọng xuống, “Trên đường mà có rùa này...”

“Anh, cũng may anh thấy nó đó, em xem chút đã chạy qua luôn!” Cửa xe bị mở ra, một giọng nữ từ xa truyền đến.

Đây là lần đầu Rùa con được tiếp xúc với loài người, bởi vì thầy giáo từng nói giống rùa không thể đến gần bọn họ bởi vì sẽ bị bắt đi, rồi còn bị nhốt trong những cái ***g đáng sợ... Người này cũng như vậy sao? Rùa con còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy ngay tại khe nhỏ xuất hiện một gương mặt, có lẽ là anh đang cúi xuống nhìn cậu. Rùa con bị dọa sợ nên vội rút đầu.

“Làm sao bây giờ... Hay là... chúng ta mang nó về đi?” Nam nhân đưa tay chọt chọt mai rùa, “Này nhóc con liêu lĩnh, mày lạc đường sao? Thôi theo tao về nha, chạy trên đường lớn nguy hiểm lắm đó...” Nam nhân đặt Rùa con trong tay, “Ráng chờ một chút, tao sẽ đem mày về.”

Này này này, không được chọt mai của tôi!! Còn nữa còn nữa, đặt tôi trong tay của anh làm gì! Tôi ngã xuống bây giờ!!!!

Rùa con duỗi bốn chân giãy dụa nhưng lại không ngờ tự biến mình thành tư thế ngã ngửa.

Oa... Cười cười cái gì, còn không mau lật lại!!! Rùa con một bên đập đập bốn chân một bên trừng mắt nhìn nam nhân.

Nam nhân có lẽ nghĩ đáng về giấy dựa của Rùa con rất vui nên không những không giúp nó lật lại mà còn cười to, “Này, lần đầu tao được nhìn kĩ như vậy, đôi mắt thật nhỏ ... Chân cũng ngắn ngắn... A, còn biết tự lật nữa sao?”

Thấy vậy còn không biết lật lại giùm!!! Tên khốn này, đừng có cười nữa!!

Nam nhân đưa tay vuốt vuốt bụng của Rùa con, nhẹ nhàng kéo đến bên sườn rồi từ đó lui ngược trở về.

Không thêm... Không thêm tên khốn anh giúp lật lại nữa!! Rùa con tủi thân muốn rụt đầu lại nhưng rồi... Này... Này là sao vậy...? Cảm giác vuốt qua vuốt lại... hình như rất thoải mái...

Không rảnh suy nghĩ thêm nữa, Rùa con vừa trải qua quá nhiều hoảng sợ nên dứt khoát trở vào cái mái ấm áp, theo độ run nhè nhẹ của xe mà ngủ luôn trên tay nam nhân.

Lần thứ hai mở mắt thì thứ đầu tiên mà cậu nhìn thấy là một căn phòng sạch sẽ rộng lớn không có bóng người, trước cửa được trải thật nhiều đá cuội giống như ao nhỏ nhà mình... Rùa con cảm thấy mọi thứ vô cùng quen thuộc nên ló đầu ra, không có ai sao...? Cậu đuổi bốn chân đi thử vài bước...

Ah? Đây là cái gì?? Rõ ràng trước mặt trống không nhưng sao không tới được nữa...? Oa oa oa oa!!! Tại sao vậy tại sao vậy?! Rùa con đem chân trước đập đập vách ngăn trong suốt một trận rồi lại lui lui vài bước thì thấy phía sau cũng có. Aaaa?! Đây là cái gì vậy?! Rùa con chạy loanh quanh một hồi rồi cụt hứng nằm phịch xuống đất.

Không ra được...

“Vật nhỏ này sao rồi? Sao không có chút tinh thần nào vậy?” Giọng nói của nam nhân truyền đến, Rùa con lập tức đứng lên dùng ánh mắt kháng nghị: Con người kia, anh đem tôi nhốt vào cái nơi kì quái này làm gì!! Thả tôi ra ngay!!

Nam nhân bật cười, đem cậu nâng tới trước mặt, “Hình như có vẻ không vui?”

Đương nhiên là không vui rồi, bị nhốt thì sao mà vui cho được!! Rùa con giãy dụa muốn leo xuống, nam nhân nhìn nhìn hồ cá em gái đem tới, “Chẳng lẽ là ghét bị nhốt? Cũng đúng, lúc trước mày ở hồ lớn cơ mà... Ở quen chỗ rộng nên không thèm hồ cá chứ gì...”

Đúng vậy đúng vậy, biết rồi thì mau đem tôi thả ra! Rùa con nhích tới nhích lui, thoáng liếc cái hang vừa giam giữ mình rồi chán ghét quay đi.

“Được rồi, được rồi... Biết mày không thích rồi...” Nam nhân bật cười đem Rùa con thả xuống đất, vừa xong thì Rùa con liền mạng chạy tới chỗ đá cuội.

“Chờ đã.” Nam nhân đưa ngón trở dè lại mai rùa.

Đề tôi làm gì!!! Cái người này, đã nói không được tùy tiện chọt mình rồi mà!! Rùa con quay đầu, rất muốn cắn một cái vào ngón thon tay dài của anh, nhưng mà do Rùa con rất thông minh nên đương nhiên biết rằng mình sẽ cắn không tới.

Nam nhân đưa tay, sờ sờ hai bên mai rùa một chút.

...Này!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Lật ngửa tôi làm gì!!!!!!!!!! Quay lại mau đồ khốn!!

2. Chương 2

Rùa con nhích tới nhích lui làm mai rùa cọ vào sàn nhà phát ra âm thanh ‘lạch cạch’ khiến nam nhân cười thích thú. Rồi như nhớ tới gì đó, anh bỗng nhiên đứng lên rời đi.

Này! Này!! Này... Sao tự nhiên bỏ đi...? Anh không được bỏ tôi ở đây à nha!!! Rùa con giãy dụa kịch liệt, nhịp điệu phát ra càng lúc càng nhanh.

May mà không lâu sau nam nhân lại trở về trong tầm nhìn của Rùa con, trên tay còn mang theo một vật gì đó.

Cái gì vậy?

Bị vật nhỏ trong tay nam nhân thu hút, Rùa con tạm thời ngừng việc giãy dụa, đôi mắt nho nhỏ cứ nhìn chăm chăm tay anh.

Nam nhân cười tíu mắt đem mớ giấy màu trong tay mở ra rồi xé thành hai mảnh. Anh lấy hai cây tăm trên bàn, bôi thêm thứ gì đó trong suốt lên giấy rồi dán vào tăm.

Nam nhân cẩn thận cầm hai lá cờ vừa mới làm xong, ánh mắt đảo quanh Rùa con.

Làm gì vậy?

Rùa con nỗ lực trốn to đôi mắt bé xíu của mình, một hồi nhìn nhìn nam nhân, một hồi liếc liếc lá cờ.

Nam Nhân mỉm cười thật tươi, sau đó cứ theo tiết tấu mà hươ hươ hai lá cờ vừa làm: “Cố lên Rùa con Cố lên Rùa con ”

.....

Không bao giờ để ý đến anh nữa, đồ khốn!!!!!! Rùa con bị lừa dối tình cảm trắng trợn nên tức giận nhắm tịt mắt, giãy dụa liên tục.

“Ha ha ha ha, nhóc giận rồi sao?” Nam nhân buông hai lá cờ, cười đến híp mắt, nhìn qua vô cùng dễ xem... Rùa con len lén liếc nhìn rồi lại nhắm tịt.

Thật mất mặt mà!

Nam nhân đùa xong liền lật lại Rùa con đang bất động, “Được rồi, đừng giận nữa, chúng ta đi chơi ha.”

Ai thèm chơi! Muốn tôi làm gì thì liền làm sao!

Rùa con tức giận ngẩng đầu trừng mắt nhìn nam nhân rồi chậm rãi bò đến thềm đá nằm bẹp xuống, há to miệng ngoạm lấy một viên rồi cắn cắn cắn.

“Ai...” Nam nhân sờ sờ mũi, đồng đá nhà mình xem ra khó bảo toàn.

Vì vậy hôm nay, Rùa con vừa chính thức sống chung với loài người liền phát hiện một chuyện: đá cuội trang trí nhà cửa ngậm rất tốt, cắn rất được, ừm!

Xét thấy Rùa con vô cùng chán ghét hồ cá, nam nhân rốt cuộc cất luôn cái hồ. Rùa con được nam nhân đặc biệt mua cho một cái ao nhỏ để bơi qua bơi lại mỗi ngày, lúc chán thì chạy đến thềm cửa nhai đá, lúc rảnh thì cứ chạy rong khắp phòng.

Nói ra thì nam nhân... Sai, hiện tại phải gọi là chủ nhân... Chủ nhân đối với cậu rất tốt, mỗi ngày đều mua thịt tươi, dù cậu có cắn bậy đá thì anh cũng không tức giận. Nhưng mà... có điều...

Việc anh cứ thích lật ngửa cậu lại thì vô cùng... vô cùng... vô cùng đáng ghét!!!

Cái người này, chẳng lẽ không biết tôn trọng phẩm cách của rùa hay sao!

Mà chủ nhân của cậu thì có vẻ rất thích thú khi đem cậu lật qua lật lại... Lần nào anh cũng cười tít mắt, còn thường hay xoa xoa đầu cậu.

Cậu đương... đương nhiên không phải là vì bị xoa vô cùng thoải mái nên không cắn anh! Chỉ là bởi vì... bởi vì mỗi khi chủ nhân cười lên trông rất thỏa mãn... Còn vui vẻ nhìn cậu lắc lư muốn lật trở về... Lâu dần hình như cũng không còn tức giận như trước nữa...

Rùa con bình thường ngoài việc nhai đá còn rất thích tìm nơi khô ráo để mà phơi nắng. Gần đây, Rùa con tìm được một chỗ rất tuyệt.

Bàn học của chủ nhân ở gần cửa sổ, những khi vén rèm đều có ánh nắng rực rỡ chiếu vào. Rùa con mỗi ngày sau khi ăn no đều nằm bẹp ở đây không thềm nhúc nhích. Chủ nhân bình thường ngồi ở bàn học cứ hay hươ hươ ngón tay xinh đẹp lấy này lấy kia, Rùa con mỗi khi phơi nắng thì cũng thuận tiện quan sát sinh hoạt của chủ nhân nhà mình.

Tuy nói là quan sát nhưng lần nào Rùa con cũng bị lật tới lật lui... Nhưng mà... dù sao cũng đã quen rồi.

Chủ nhân hình như không thích ra ngoài. Rùa con nghe mẹ từng nói, người ta khi lớn thường có ‘bầu bạn’, vậy ‘bầu bạn’ của chủ nhân là ai ta? Là cô gái lái xe hôm đó sao? Hình như không phải... Mẹ nói người cùng một nhà thì không thể ‘bầu bạn’... Rùa con đột nhiên có chút tò mò.

Nhưng mà, chủ nhân nếu có ‘bầu bạn’ thì sẽ không giống như bây giờ mỗi ngày đều ở cạnh mình, vừa ngẩng đầu là thấy được ha? A a, lẽ như ‘bầu bạn’ của chủ nhân ghét rùa thì sao, rất có khả năng này! Nghe nói con người luôn xem ‘bầu bạn’ rất quan trọng, rất quan trọng... Rùa con càng nghĩ càng mất hứng.

Chủ nhân không ngừng xoa xoa lưng cậu. Khi Rùa con bò đến phía trước né tránh thì ngón tay thon dài cũng liền đuổi theo. Rùa con xoắn xuýt xong thì quay đầu cắn vào ngón tay một cái.

Tên vô lại, đứng núi này trông núi nọ! Cẩn anh này!

“Ai... Sao đột nhiên cắn người...” Nam nhân thở dài, xoa xoa đầu rùa, “Học xấu nha nhóc.”

Anh mới học xấu!! Anh là người xấu! Rùa con dứt khoát đem đầu rút vào mai rùa.

3. Chương 3

Qua vài ngày, Rùa con phát hiện thời gian chủ nhân nhà mình ra ngoài đột nhiên tăng lên. Chủ nhân thường bị em gái lôi đi, em gái còn nói chủ nhân phải mặc đẹp đẹp một chút.

Tuy chủ nhân có vẻ không thích nhưng luôn nhường nhịn để em gái mình kéo đi.

Chủ nhân ra ngoài làm gì ta...

Rùa con gác đầu trên một hòn đá, rầu rĩ thở dài.

Âm thanh đóng cửa ‘lạch cạch’ vang lên, chủ nhân nhẹ tay nhẹ chân bước vào, ánh mắt vô thức tìm kiếm, sau đó cúi xuống liền thấy Rùa con không chút sức sống nằm úp tại cửa, bản thân xém chút cũng đã đập trúng...

“Sao vậy?” Nam nhân đặt Rùa con trong tay rồi dùng tay kia vuốt ve lưng nó, “Khó chịu à?” Rùa con mệt mỏi liếc anh một cái rồi dứt khoát chui đầu rút chân vào mai, mặc anh lắc lắc thế nào cũng không chịu ra.

Gần đây nam nhân luôn có một loại cảm giác.

Rùa con nhà mình... hình như nghe hiểu tiếng người?

Ngày đó anh nhặt Rùa con chỉ vì đơn giản nghĩ rằng cả hai có chút duyên phận, sau đó lại phát hiện mỗi lần mình lẩm bẩm trò chuyện thì Rùa con cũng sẽ làm vài hành động đáp trả... Chẳng lẽ mình đã nhặt được một vật thần thánh nào đó... Rùa thần? Rùa tinh? Nàng tiên ẩn trong thân rùa? Chắc... Càng nghĩ càng kì quái...

Mà đáng vẻ Rùa con thỏa mãn mỗi khi được phơi nắng, với lại bộ dạng khi nó nhích tới nhích lui mà vẫn không lật lại được... Nhìn qua vô cùng đáng yêu.

Nam nhân sờ sờ Rùa con đang giận gì đó mà không chịu ra, “Chẳng lẽ khó chịu thật sao...” Hơi có chút lo lắng.

Anh suy nghĩ một lát rồi đem Rùa con vào trong.

Nam nhân đặt Rùa con lên cái tủ đầu giường rồi đi rửa mặt, sau đó lên giường nghỉ ngơi.

Tắt đèn.

...Chả yên tâm chút nào.

Anh lại mở đèn.

Mai rùa nho nhỏ nằm yên trên tủ, nhìn qua có vẻ vô cùng cô đơn...

Nam nhân nghiêng người nhìn nhìn Rùa con một lát rồi với tay đem Rùa đến gần, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh gối nằm.

“Chắc không đến nỗi bị mình đè bẹp đâu ha.” Nam nhân cười cười, rồi cuộc an tâm mà kéo kín chăn.

-x-

Yên tĩnh quá.

Rùa con thật ra vẫn luôn tỉnh táo. Việc chủ nhân đem mình vào phòng, nhẹ nhàng xoa lưng, còn đặt mình bên cạnh gối đầu,... Rùa con đều biết.

Tuy rằng rất muốn gào to một câu “Cái người này, anh cho mai rùa của tôi là gì mà có thể dễ dàng đè bẹp như thế.” Nhưng mà bây giờ... Cậu gần chủ nhân quá nha...

Rùa con ló đầu dòm ngó, hai hàng lông mi của chủ nhân thật dài... Đáng vẻ cũng đẹp, nhìn rất mềm... Ah...

Muốn cần quá... Màu môi xinh thật, có phải ai cũng như vậy không?

Đầu của Rùa con và nam nhân càng lúc càng gần, cậu còn có thể cảm nhận được nhịp thở của anh.

Gần nữa được không ta? Thôi cứ nhích thêm vào, có thể được chủ nhân đối xử dịu dàng như vậy cũng là một loại hạnh phúc trên đời đó ha? Ít nhất thì việc được ăn mỗi ngày, được chơi đá cuội, được nằm phơi nắng ở khắp mọi nơi cũng đã rất rất hạnh phúc.

-x-

“Mẹ ơi, bầu bạn là gì?”

“À... Bầu bạn là khi con muốn ở bên cạnh một người cả đời.”

“Con cũng muốn ở với gia đình chúng ta cả đời đó!”

“Không giống đâu con. Đến lúc nào đó con sẽ hiểu, đây là loại tình cảm...”

Là loại tình cảm giống như bây giờ vậy ha? Đá cuội tròn tròn, nước sông lạnh lạnh, mặt trời ấm áp,... So với những thứ này... lại muốn càng thêm muốn?

Rùa con nằm sát bên mặt chủ nhân, tuy rằng ban đêm rất tối nhưng cũng giống như những khi mặt trời chiếu vào, cảm giác ấm áp vô cùng.

Rùa con cứ như vậy mà hạnh phúc chìm vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Nam nhân là người hành nghề tự do, cũng có thể nói là một kẻ lương cao thích ở nhà... Nhưng mà gần đây em gái luôn muốn kéo anh ra ngoài.

“Mặc kệ đối phương là nam hay nữ, anh cũng nên nói chuyện yêu đương rồi đó! Đừng có ngồi lì trước máy tính suốt!” Đây là lời em gái anh nói.

Vì vậy, mấy ngày nay anh đều theo đuôi em gái chạy rong khắp nơi. Hôm nay thì gặp ‘một người bạn gái

vô cùng thông minh lễ phép của em', ngày mai thì gặp 'một người bạn trai nam tính giản dị của em',... Ai, để anh ở nhà chơi với Rùa con còn vui hơn nhiều.

-x-

Thời tiết sáng nay thật đẹp, vừa nhìn đã biết Rùa con sẽ thích. Rùa con nếu được phơi nắng thì chắc sẽ vui hơn ha?

Sau khi nam nhân mở mắt thì việc đầu tiên anh làm chính là nhìn sang bên cạnh.

Nhưng mà... bên cạnh anh trống không!

Trên gối chỉ còn vài vết nhăn chứng tỏ đêm qua có vật gì đó đè lên, nhưng dù nam nhân có lật tung giường thì cũng không thấy bóng dáng Rùa con ở đâu.

Này này này, chắc không phải là bị mình đè bẹp đến nỗi tro cốt không còn đó chứ?? Đêm qua chỉ thuận miệng nói đùa chút thôi mà!! Nam nhân chờ đợi ngồi lặng trên giường, đang lúc duỗi chân muốn bước xuống dưới liền đập trúng một khối gì đó mềm mềm.

“...” Anh trợn mắt há mồm nhìn vật nằm dưới sàn, bàn chân vẫn còn cứng ngắc lơ lửng trên không.

Nằm lặn dưới đất là... Ừm... Được rồi... Một người... Thoạt nhìn tuổi tác không lớn, mái tóc màu lá cọ mềm mại buông xõa trên trán, cả người không mặc quần áo mà cứ như vậy cuộn thành một khối.

Nếu như người đó nằm bên cạnh mình thì anh còn có thể nghĩ rằng mình say rượu làm bậy, đem một cậu bé xinh đẹp về nhà, thế nhưng.....

Cái thứ to đùng bên cạnh cậu nhóc nhìn sao cũng thấy quen mắt!!! Đây là chuyện gì vậy trời?!!!!!! Thứ này mà cũng xảy ra được sao!!!!!! Thần tiên ẩn trong thân rùa? Đừng đùa con mà! Nam nhân há miệng, vươn chân chọt chọt thất lưng của thiếu niên.

“Sao cứ chọt tôi hoài vậy?!!!!!!” Cậu nhóc như chú mèo con bị giẫm phải đuôi, ‘bùm’ một cái đứng lên, đôi mắt nhật màu trắng trừng nhìn anh.

“...Rùa con?” Nam nhân kinh ngạc đánh giá thiếu niên từ trên xuống dưới rồi thoáng cái bật cười, “Phụt!! Nhóc như vậy mà là thần tiên thật sao? Ha ha ha ha, một thần tiên không biết trở mình...”

“Anh còn dám cười!!!!!!” Bị chọt trúng chỗ đau, Rùa con giương nanh múa vuốt xông tới, định miệng cắn xuống một cái nhưng bỗng nhiên ngừng ngẩn cả người.

Rùa con hoảng sợ nhìn hay tay rồi sờ sờ cổ, “Tôi... Tôi... có thể nói?” Cậu tỏ vẻ không hiểu nổi sau đó xoa nắn mặt mình, “Tôi biến thành người rồi!!!!”

Nam nhân nhin cười, kéo Rùa con ra trước gương to, “Tự mình nhìn đi.”

Nếu như không thấy cái mai bên cạnh thì còn lâu anh mới biết được cậu nhóc này là Rùa con của mình, nhưng bây giờ thì xác định được rồi. Ngoại trừ Rùa con nhà anh thì còn ai có thể ngốc nghếch đáng yêu như vậy...

Rùa con nháy mắt lộ ra dáng vẻ khiếp sợ đến mức không biết nói gì. Vì thế nam nhân xoay người, từ ngăn tủ của mình lấy ra một bộ quần áo đưa cho cậu nhóc.

“Đưa tôi làm chi?!” Rùa con cảnh giác nhìn anh. Nếu như nam nhân dám làm gì cậu mà không giải thích thỏa đáng thì cậu dứt khoát sẽ trở vào mai rùa...

“Là quần áo đó, con người ai cũng mặc mà, nhóc nhìn xem.” Nam nhân chỉ chỉ vào mình, “Nhóc cũng mặc đi.”

Rùa con cọ đầu lên áo của anh rồi lại cọ cọ vào bộ quần áo, sau khi vuốt vả xác nhận cả hai đều giống hệt nhau thì mới an tâm ngồi xuống, tùy ý chủ nhân mặc đồ cho mình.

“Rùa con ơi Rùa con, nhóc là tiên thật sao...” Nam nhân một bên mặc y phục, một bên cười cảm thán.

“Không biết nha... Tôi làm sao biết được...” Rùa con tò mò kéo cái tay áo thật dài, lơ đãng trả lời.

Vì vậy, nguyên lí Rùa con biến hình thành người phản khoa học này tạm thời bị vứt một bên, việc quan trọng nhất bây giờ là dạy Rùa con thay đổi thói quen giống một con người.

Ví dụ như, nam nhân phải sửa thật nhiều về việc Rùa con cứ thích há miệng trực tiếp cắn thịt mà không dùng tay... Lại ví dụ như, nam nhân cứ phải trông chừng Rùa con thật kĩ để cậu không thể cứ thấy hòn đá nào tròn tròn là lại đem nhai rồi ‘bùm’ một cái nuốt vào trong bụng... Còn có, một bộ quần áo vốn nên mặc đủ nhưng cứ bị Rùa con chê phiền rồi cởi bớt thứ này thứ kia...

Tuy nhiên, cũng có một số thói quen không sao sửa được. Rùa con mặc dù đã biến thành người nhưng vẫn cứ thích nhảy ùm vào ao bơi qua bơi lại mỗi ngày, với lại việc đi WC dường như đã trở thành bóng ma của cậu... Cho nên lúc đầu, nam nhân phải mất cả nửa ngày mới dỗ cậu vào bồn tắm được, và sau đó phải che luôn bồn cầu thì Rùa con mới chịu đi vào...

Thói quen không thể sửa được còn có một, đương nhiên là việc chủ nhân thích nhất... Rùa con có lẽ thật sự không biết cách trở mình... Mặc dù là đã biến hình và còn thích leo lên giường của anh, nhưng cứ mỗi lần như vậy thì chỉ cần anh kéo cậu lật ngửa thì cậu vẫn sẽ giống hệt như trước giãy dụa không ngừng.

Vì vậy, việc lật ngửa Rùa con mỗi đêm là trò tiêu khiển mà chủ nhân không thể bỏ qua.

5. Chương 5

Đạo này em gái cảm thấy rất lạ, tại sao anh trai không còn ra ngoài. Lúc gọi điện hẹn gặp thì chỉ nhận được một câu lơ đãng: “Anh gần đây rất bận... Ah, cái kia không thể ăn! Anh cúp nha!”

Trước đây dù có không thích ra ngoài giao tiếp thì anh vẫn sẽ không từ chối cô... Bộ gần đây có chuyện gì sao? Em gái quyết định phải đến tận nhà điều tra một phen.

Mà thật ra vấn đề làm cô tò mò nhất là... Những lời anh trai nói trong điện thoại rốt cuộc là nói với ai?

Mang theo tâm lí chờ mong và hiếu kì, em gái mở cửa vào nhà anh mình.

Cửa mở, anh trai không giống như trước mà đứng đón cô. Một căn phòng khách sạch sẽ ngăn nắp thường ngày cũng như vừa bị bão, quét bụi bặm cả lên, áo quần thì ném đầy đất, tạp chí sách báo này nọ cũng nằm khắp nơi.

“Đúng rồi... Lại cài mọi cái... Đúng, là như vậy đó, bé ngoan...” Âm thanh dịu dàng của anh trai truyền ra từ trong phòng ngủ, cô chưa từng thấy anh mình dịu dàng kiên trì như vậy với ai...

“Lại một lần nữa Nghe lời nào... Ai, đừng có cản tay anh... Này, Rùa con!”

“Không làm không làm không làm!!! Tôi đã cài nhiều rồi!” Giọng nói trong trẻo của thiếu niên vang lên, “Tôi muốn xuống nước, đưa tôi xuống nước!! Sắp héo khô cả rồi...”

Em gái cứ như vậy mà trốn mắt nhìn thiếu niên từ trong phòng ngủ chạy ra, hàng cúc trước ngực cái cài cái không. Dáng đi của thiếu niên hình như có điểm gì đó không ổn, chỉ mới bước đi vài bước liền ngã ngửa xuống ...

Em gái nhìn một màn kịch trước mắt, nhất thời không biết nên [bó tay tiếp tục nhìn] hay nên cười..... Thiếu niên ngã ngửa trên đất, cứng đầu cắn môi.

Chẳng... Chẳng lẽ không lật người được.....? Em gái đến gần rồi ngồi xổm uống, “Xin chào, có cần tôi giúp không?”

“Không cần!! Tôi không phải là không xoay được, chỉ là mệt quá mà thôi!!”

Ừm... Được rồi... Là cậu kiên quyết như vậy... Em gái thấy anh trai lộ vẻ chịu thua đuối theo liền bật cười.

Nam nhân đi đến trước mặt Rùa con rồi cúi người, đưa tay ôm cậu lên, “Đứng dậy nào, mặt đất rất lạnh.”

“Chắc... Thì ra...” Em gái tỏ vẻ tỉnh ngộ.

Sau khi nam nhân ôm Rùa con lên ghế liền đặt vài viên đá tròn tròn trên bàn, “Nhóc tự chơi trước đi.” Sau đó kéo em gái vào phòng.

-x-

“Để anh nói trước đã, chuyện này thật sự rất phi thường...” ← Đây là lời mở đầu của nam nhân.

Anh theo thứ tự tóm tắt lại câu chuyện thần tiên ẩn trong thân rùa rồi xoắn xuýt nhìn em gái đang cau chặt mày, sau đó bồi thêm một câu, “Dù sao thì... Ừm... Nói sao ta? À đúng rồi, dù em có tin hay không thì anh vẫn tin là vậy...”

“Cho nên...” Em gái cố gắng làm mình tỉnh táo một chút, “Ý của anh là, Rùa con đã biến thành người và anh sẽ chăm sóc cậu ấy?”

“Đại khái là vậy...”

“Sẽ chăm sóc cho tới bao giờ?” Em gái quay sang Rùa con đang chơi vui vẻ, “Anh là người đầu tiên mà cậu ấy tiếp xúc... Anh chắc cậu ấy sẽ không chạy đi trong lúc mình lơ đãng sao?”

“...” Nam nhân nhìn theo ánh mắt của cô, Rùa con giống như biết được anh đang nhìn mình nên liền ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười thật tươi.

“Anh... sẽ không để cậu ấy đi.” Nam nhân cách một tấm thủy tinh nhẹ giọng nói, “Cậu nhóc đó ngay cả lật người cũng không biết làm... Lỡ như có ngày bị tên xấu xa nào đó tấn công thì cũng không biết ra sao...”

Này, cái tên xấu xa nào đó chẳng phải là anh hay sao?! Em gái thấy vẻ nặng tình của anh nên cũng gắng gượng nuốt xuống điều mình vừa nghĩ.

“Vậy anh định sẽ nuôi cậu ấy cả đời thật sao...?”

Nam nhân mỉm cười, một nụ cười thật đẹp, “Cả đời còn rất dài nha, chắc là qua từng ấy năm cậu ngốc

cũng học được cách lật người rồi ha?”

“Ah! Đây là cái gì??” Giống như phát hiện gì đó, Rùa con chạy ào đến bên cửa sổ rồi hưng phấn hỏi.

“Để anh đi xem...”

“Này nhóc con, sao em có thể phá hư điều khiển từ xa của anh...”

“Này không được cần! Thật sự không cần được mà!”

“Này đừng có chạy... Quay lại cài áo vô nào!”

Em gái nhìn hai người rượt đuổi khắp phòng, thở dài chịu thua. Ai, quên đi, như vậy xem ra cũng rất vui vẻ...

-x-

Sau khi chơi trò đuổi bắt cả ngày, một người một rùa đi tắm rồi lăn lên giường. Rùa con nằm cạnh nam nhân một lát rồi đột nhiên mở to hai mắt tròn tròn.

Cảm giác được Rùa con đang ngắm nhìn mình, nam nhân cũng mở mắt ra rồi xoa xoa đầu Rùa con, “Sao vậy?”

Rùa con cọ cọ người anh, nhú mào, “Có thể... gần thêm một chút nữa không?”

Nam nhân hơi kinh ngạc nhưng cũng với tay ôm cậu vào lòng, thân thể ấm áp kề sát bên nhau, ngay cả nhịp tim cũng nghe thật rõ. Cả hai đều cảm thấy được tim mình hòa nhịp cùng với đối phương.

“Giống như vậy sao?”

“Ừm...” Rùa con dúi vào lòng anh rồi lại ngẩng lên, cọ nhẹ gương mặt cả hai.

6. Chương 6

“Sao vậy... Sao hôm nay cứ bám theo anh thế này...” Nam nhân mỉm cười, đưa tay xoa loạn mái tóc Rùa con. Rùa con híp mắt, một bên mè neho một bên trả lời, “Bây giờ rất tốt nha... Khi em còn là rùa... Lúc nào em cũng nghĩ... Muốn đến gần anh hơn... Càng gần hơn một chút...” Rùa con ngẩng đầu, cánh môi mềm mại cọ cọ trên gương mặt anh.

“Rùa con...” Nam nhân đem người trong lòng đẩy ra một chút, “Có thích không?”

“Ah?” Rùa con mở to đôi mắt tròn tròn tỏ vẻ không hiểu, “Thích cái gì?”

“Thích chúng ta như vậy? Thích ở lại nơi này? Thích ngồi lên bàn của anh phơi nắng? Thích... ở cạnh anh?”

“Thích nha...” Rùa con lộ ra vẻ mặt ‘đương nhiên là thích rồi’, “Rất thích...” Nói xong, cậu nhào vào lòng anh cọ cọ, “Mẹ từng nói... Bộ tộc rùa chúng em đều sẽ tìm được ‘bầu bạn’ mình thích và muốn ở bên ‘bầu bạn’ cho đến khi mất. Lúc đó em còn chưa hiểu... Nhưng mà bây giờ... Em nghĩ mình đã hiểu được rồi.” Đôi mắt tròn tròn của Rùa con sáng lên.

Nam nhân mỉm cười, dùng cằm cọ cọ lên gương mặt mềm mại của cậu, “Rùa con.”

“Vâng?”

“Có biết ‘bầu bạn’ của con người... sẽ làm loại chuyện gì không?”

“‘Bầu bạn’ của con người? Ah...” Cậu còn chưa dứt lời thì miệng đã bị một bờ môi che kín.

Vẫn luôn dịu dàng như sợ sẽ làm cậu đau, anh như gần như xa chạm vào. Hơi thở ấm áp triền miên, đôi mắt cũng theo thời gian mà trở nên mờ lung.

Có phải khi da thịt va chạm thì sẽ cảm thấy xương cốt như bị tan ra? Bằng không, tại sao cơ thể lại nóng như vậy, cả máu cũng như sôi lên.

Rùa con mơ màng cảm thấy quần áo dần bị cởi ra, bàn tay ấm áp của chủ nhân có vẻ nóng hơn bình thường, nhiệt độ như muốn thiêu đốt cả tâm trí của cậu. Ngón tay chạm vào da thịt mang đến cảm giác lạnh lạnh, cậu nghe thấy thanh âm rất hay của chủ nhân vang lên bên tai, “Rùa con, có một loại người cả đời không chỉ quen một ‘bầu bạn’... Nhưng mà... Cũng có một loại cả đời chỉ muốn quý trọng, yêu thương một người... Nhóc nói anh là loại nào?”

Rùa con dưới những động tác không ngừng của anh vẫn luôn thở gấp, cậu không do dự trả lời, “Đương nhiên là loại sau!”

“Ai da, nhóc con thật thông minh... Vì trả lời đúng nên có thưởng nha.” Nam nhân mỉm cười, “Thưởng cho em... bằng phương thức của người lớn được không?”

“Là... Là cái gì...? Ah! Không được... Đau quá... Anh muốn làm gì! Ah... ưm... Chỗ đó... A...”

Ai, thế là Rùa con lại bị ai đó phía trên lừa rồi.

-x-

Sáng hôm sau, Rùa con vừa tỉnh liền thấy cả người đau đớn. Tuy rằng chủ nhân đã rất tâm lý bôi thuốc cho cậu... Nhưng mà... Tuyệt đối không thể tha thứ!!!!!!

Vì vậy, nam nhân vừa mua điểm tâm về liền thấy một cảnh quỷ dị... Cả cái mai rùa thật to nằm trên giường mình, còn Rùa con thì sao? Ừm... Cái này thì không cần phải hỏi...

Nam nhân đến gần gõ gõ mai rùa, “Này nhóc con ra đi, có đồ ngon nè.”

Không nhúc nhích.

“Đừng có giận mà, ra đi.”

Vẫn không nhúc nhích.

“Mau ra đây, anh thổi thổi thì sẽ không đau.”

Đùa hoài, Rùa con dễ bị anh dụ vậy sao.

“Ai...” Nam nhân thở dài, “Anh nói thật mà?”

Dù một chút động tĩnh cũng chưa từng có, xem ra chủ nó vô cùng quyết tâm.

“Được rồi...” Nam nhân buông bữa sáng, hai tay dùng lực, ‘hây da’ một cái rồi lật mạnh cái mai.

“...” Mai rùa sau vài giây yên tĩnh liền lay động thật mạnh, “!!!!!! Đừng có cười nữa, lật em lại mau tên khốn!!!!”

A a, thời tiết hôm nay thật đẹp.

Và Rùa con vẫn chưa biết cách trở mình. = v =

-Chính văn hoàn-

7. Chương 7: Phiên Ngoại – Ngủ Đông

Nháy mắt, Rùa con đã ở nhà chủ nhân được hơn nửa năm, cuộc sống hết như một gạo không hề áp lực. Thỉnh thoảng, em gái chủ nhân cũng sẽ đến chơi, còn mang cho cậu vài viên đá tròn và thức ăn ngon. Cuộc sống hạnh phúc của Rùa con cứ thế trôi qua... Nhưng rồi một ngày...

“Nhóc con gần đây bị sao thế này...” Nam nhân thở dài chột chột Rùa con đã về nguyên dạng, rụt thành một khối nho nhỏ, “Mấy bữa nay bắt đầu biếng ăn, ban ngày cũng không có chút sức sống... Thậm chí hôm qua còn biến thành rùa... Sau đó thì như vậy nè, không chịu động đậy.”

“Em nói, chắc không phải anh bắt cậu ấy vất vả quá độ đó chứ...” Em gái suy nghĩ sâu xa liếc nhìn nam nhân.

Anh cuộn tròn tờ báo rồi gõ đầu cô. “Em nghĩ đi đâu vậy... Mau xem có cần đem Rùa con đi bác sĩ không?”

“...” Em gái liếc trắng mắt, “Anh đang chứng tỏ mình rất ngây thơ đó à! Rùa con chỉ phải ngủ đông mà thôi, ngủ đông đó! Anh đã thấy loài rùa ngủ đông hay chưa??”

“Ngủ... đông?” Nam nhân nhìn nhìn mai rùa không chút nhúc nhích, “...Ý em là, khi Rùa con ngủ đông thì sẽ biến thành như vậy?”

“Đúng đó, ai kêu anh không thêm tìm hiểu... Nếu sớm chính cao nhiệt độ thì Rùa đã không ngủ đông! Anh trai ngốc!” Em gái mở túi plastic, “Rùa con lúc trước chắc cũng giống như thế này... Đây, em mua cái khăn giữ ấm, anh đem quấn thành cái tổ rồi đặt Rùa vào là được.”

Nam nhân nhận túi plastic, em gái nói mình có việc nên phải đi trước, phòng khách chỉ còn mình anh, à, còn có một chú rùa ngủ đông...

Này này chắc không phải... anh sẽ không được gặp Rùa con đấy chứ? Đừng có đùa nha... Cẩm dục ba tháng? Được rồi, cái này không phải trọng điểm... Nam nhân đỡ trán thở dài, “Rùa con, nhóc là thần tiên mà... Thần tiên cũng phải ngủ đông nữa sao...”

Mai rùa vẫn không có chút phản ứng.

Nam nhân nhún vai, đem cái khăn giữ ẩm làm thành tổ nhỏ rồi nhẹ nhàng đặt Rùa con vào trong, sau đó xoay người tìm thêm tấm vải đắp lên cho cậu.

“...” Anh nhìn chăm chăm cái tổ một lát rồi đột nhiên mỉm cười, đem tấm vải xốc lên, ngón trỏ đẩy nhẹ.

...Rùa con thành công lật ngửa lên trời.

Nam nhân thỏa mãn đắp lại tấm vải, một bên dịch dịch tổ nhỏ một bên ca hát, “Mùa đông ah Rùa con đi ngủ Mùa xuân ah thu lại thật nhiều Rùa nhỏ ”

Mùa xuân năm sau khi Rùa con tỉnh lại không biết sẽ đối mặt với chủ nhân nhà mình thế nào, ai, thật chờ mong quá

8. Chương 8: Phiên Ngoại – Rùa Lớn Nhà Sát Vách

Sau khi thành người, thú vui của Rùa con cũng phong phú hơn nhiều.

Mặc kệ là loại động vật nào thì nó vẫn luôn nhạy cảm với đồng loại của mình... Rùa con đã tìm được thú vui mới rồi.

Ông lão sát vách có nuôi một chú rùa lớn. Ngày chủ nhân mang Rùa con về cũng là ngày ông lão mang Rùa lớn về. Từ khi trở thành con người Rùa con chưa từng nhìn thấy đồng loại, vì vậy khi thấy Rùa lớn sát vách, Rùa con kích động đến nỗi xuyết quên mình đang ở trong hình dáng con người.

Rùa con bò đến gần Rùa lớn rồi ngẩng cái đầu nhỏ, “Ah, Xin chào... cháu là rùa nhà kẻ bên...” Đến đây cậu liền ngừng lại, thật sự không biết nói gì tiếp theo.

Rùa lớn chậm rãi nhấc mí mắt nhìn cậu, “...”

Uhm... Đây là tỏ ý không muốn nói chuyện đó sao? Rùa con xấu hổ ha ha cười hai tiếng, nếu không muốn nói vậy cùng phớt lờ đi ha... Không chừng phớt lờ xong rồi thì sẽ tìm ra điểm chung...

Nhưng mà hơi nể một hồi rồi đến tối mịt, Rùa con vẫn chưa tìm được lời nào để nói...

-x-

“Sao Rùa lớn không nói lời nào!” Rùa con men theo cây gỗ bò về, rầu rĩ oán giận với chủ nhân nhà mình.

“Có lẽ người ta lớn tuổi nên không muốn nói... Em xem, không phải có câu ‘chủ nào tớ nấy hay sao’?” Nam nhân xoa xoa mái tóc Rùa con, thoải mái nói.

“Ừm...” Một niềm tin hiện lên trong đầu Rùa con.

Kể từ chủ nhật, mỗi ngày Rùa con đều theo cây gỗ bò qua nhà bên, tự nói một mình rồi cùng Rùa lớn nằm dài phơi nắng.

Rùa con nghĩ, dù một kẻ có khó tính đến đâu thì cũng sẽ không nỡ từ chối lời mời cùng nhau phơi nắng thân thiết như vậy! Ừm... Tuy chủ nhân đối với việc làm này vô cùng coi thường...

“Rùa lớn sớm nha ” Rùa con vẫn như thường lệ bò qua rồi úp sấp bên cạnh Rùa lớn, “Ánh nắng hôm nay thật tốt ”

“...” Rùa lớn liếc mắt, chậm rãi phun ra vài từ, “Cháu... khỏe...”

“!” Thấy được thành quả sau những nỗ lực của mình, Rùa con hưng phấn dạt dào hô to “Xin chào”, Rùa lớn đã chịu mở miệng rồi nha.

“Bác... là... rùa nhà sát vách...” Rùa lớn chậm rãi nói xong lại cụp mí mắt, lưỡi biếng nằm bất động...

.....

-x-

“Em đã phát hiện nguyên nhân Rùa lớn không có phản ứng cả một tuần nay rồi à?” Nam nhân một bên gõ bàn phím, một bên nghe Rùa con ở phía sau nói.

“Cái gì thế này cái gì thế này, a a a! Thì ra không phải là do lạnh lòng cao quý khó tiếp cận mà là phản ứng trì độn nhân đôi!! Cái gì thế này!!” Tất cả nhiệt tình suốt một tuần qua của Rùa con đều tan thành từng mảnh...

“Phụt... Khụ khụ...” Nam nhân liếc mọng nhin cười rồi quay đầu nhìn Rùa con đang chán nản ngồi bẹp dưới đất, “Không phải tộc rùa các em đều như vậy sao. Ngấm lại thì... Rùa... Phụt... Phản ứng chậm cũng là bình thường, ừm, bình thường mà...”

“...Anh đây là loại phản ứng gì hả đồ khốn! Không được cười!!” Rùa con kháng nghị rồi bất ngờ bị nam nhân kéo thất lưng lật ngửa.

“Này!!!! Lật em lại ngay!!!” Rùa con giãy dụa, khóe mắt bỗng nhiên nhìn thấy Rùa lớn đang nằm úp sấp trong phòng nhà mình...

“...Rùa lớn, sao bác lại ở đây??” Rùa con quên luôn giãy dụa, hai mắt tròn tròn nằm ngửa trên đất.

Nam nhân đem Rùa lớn đến gần, “Chắc là đến tìm em chơi, nhìn xem...” Rùa con nhìn nhìn vẻ mặt vô tội của người ta, nháy mắt cảm động, “Rùa lớn...”

Nam nhân sờ sờ cái mai của Rùa lớn, bỗng nhiên tâm tính đùa dai nổi lên, anh đưa tay lật ngửa Rùa lớn dưới sàn. Rùa con lập tức giãy đành đạch kêu la, “Anh làm gì người ta thế này!!!! Sao lại ăn hiếp R...” Rùa con còn chưa nói xong đã thấy Rùa lớn chậm chậm, chậm chậm chống chân trở mình, sau đó cái bụng thành công tiếp đất.

“Ah...!” Nam nhân kinh ngạc nhìn cả quá trình Rùa lớn trở mình rồi lại liếc liếc Rùa con đang nằm chống vó.

Rùa con hóa đá tại chỗ, hai mắt đăm đăm nhìn vào Rùa lớn, chậm rãi mở miệng, “...Sư phụ a...”

“...Rùa con, có phải... Rùa lớn mới là thần tiên hay không...”

-Toàn văn hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lat-ta-lai-mau-ten-khon>